

GEMEENTE. SUPPLEMENT 2

[OPSTANDING]

THEORIEËN OVER LEVEN NA DE DOOD EN MARIOLOGIE

(1) De hemelse dingen.

In Johannes 3:13 zegt Jezus: “En niemand is opgevaren naar de hemel dan Hij Die uit de hemel neergedaald is, namelijk de Zoon des mensen, Die in de hemel is.” *De hemelse dingen* zijn vooral Gods eeuwige plan van verlossing dat Jezus Christus in Johannes 3:13-18 uitspreekt. Alleen de Zoon van God was altijd in de tegenwoordigheid van God en kent alle besluiten die in de hemel genomen zijn. Daarom, lag Gods plan: om mensen uit elk volk op de aarde te verlossen en dat door de kruisiging van Jezus Christus te doen, volkomen buiten het bereik van menselijke kennis totdat het aan de mensen geopenbaard werd. Alleen Jezus Christus is uit de hemel neergedaald naar de aarde en alleen Jezus Christus is opgevaren naar de hemel (Efeziërs 4:9-10)¹. Alleen Jezus Christus kent Gods plan van verlossing. Alleen Jezus Christus openbaart Gods plan van verlossing aan de mensen en voert het op de aarde uit (zie Matteüs 11:25-27; Openbaring 5:1-5)!

(2) De Bijbel leert duidelijk de volgende waarheden over het leven na de dood.

- De Bijbel leert dat een mens “*een levende ziel*” (Hebreeuws: nefesh chajah) is (Genesis 2:7) die bestaat uit *een zichtbaar lichaam* en *een onzichtbaar geest*.
 - De menselijke geest is onsterfelijk en overleeft het menselijke lichaam. God heeft de eeuwigheid in het hart van de mens gelegd (Prediker 3:11).
 - De geest van de christen gaat na het sterven onmiddellijk naar de hemel (Filippenzen 1:23); is volkomen bewust van anderen en herkent anderen (Christus) in de hemel en is gelijk aan de menselijke geest van Jezus Christus geworden (1 Johannes 3:2). Maar de geest van een gestorven persoon kan geen contact leggen met andere levende mensen op de aarde (Prediker 9:5,6,10).
 - Het lichaam van de christen zal bij de wederkomst van Christus uit de dood opstaan en gelijkvormig zijn aan het verheerlijkte lichaam van Christus (Filippenzen 3:21).
- (Zie ook handleiding 6, les 23 en supplement 5 – De relatie tot gestorven voorvaderen).

WEERLEGGING VAN ON-BIJBELSE THEORIEËN OVER WAT ER MET DE MENS GEBEURT NA DE DOOD.

A. DE ONDERWERELD THEORIE

1. De onderwereld theorie is niet Bijbels.

De onderwereld wordt “Sheol” genoemd in het oudtestamentische Hebreeuws en “Hades” in het nieuwtestamentische Grieks. Sheol of Hades is het verblijf van alle gestorven mensen, hetzij zij ongelovigen of gelovigen zijn. De onderwereld theorie bestaat in twee vormen:

(1) De eerste onderwereld theorie (een neutrale plaats)

Wanneer zowel rechtvaardige mensen als onrechtvaardige mensen sterven, daalt hun lichaam en geest (ziel) naar een letterlijke plaats onder de aarde, genaamd Sheol of Hades. Deze plaats is ergens onder de aarde en is neutraal van aard. Het is een saaie plaats van schaduwen, een plaats waar vergeten wordt, waar mensen gedoemd zijn tot een bestaan dat een flauwe afspiegeling is van het leven op aarde. Er is geen moreel bewustzijn, geen activiteit en geen vreugde in de onderwereld. De onderwereld is ook geen plaats van beloning of bestraffing.

Dit geloven een aantal andere godsdiensten ook. Zij geloven dat mensen in de onderwereld leven als mensen op de aarde. Zij geloven dat deze gestorven mensen geld, huizen, voedsel, kleding en andere aardse weelde nodig hebben om in de onderwereld te kunnen bestaan en dat hun achtergebleven familieleden in deze dingen moeten voorzien.

(2) De tweede onderwereld theorie (een verdeeld plaats).

De onderwereld is geen neutrale plaats, maar bestaat uit twee delen: het “Paradijs” voor de rechtvaardigen en de “Gehenna” voor de onrechtvaardigen. Tot de laatste oordeelsdag genieten de rechtvaardigen een klein beetje geluk in het Paradijs, terwijl de onrechtvaardigen een klein beetje gestraft worden in de Gehenna.

Één groep gelooft dat het Paradijs alleen voor Joden is. Een andere groep gelooft dat het Paradijs alleen voor Joden is die de wet onderhouden en dat alle andere Joden en niet-Joden (heidenen) naar de Gehenna gaan. Zij geloven dat wanneer de Messias komt Hij alle Joden uit de onderwereld zal redden, maar dat alle niet-Joden (heidenen) voor eeuwig in de onderwereld (een duistere plaats) zullen blijven.

¹ “Bijna dood” ervaringen waarin mensen beweren in de hemel of in de hel geweest te zijn en dan de hemel of de hel beschrijven, zijn dus leugens! Jezus Christus kan wel in een visioen of droom aan mensen verschijnen. Maar alleen Jezus Christus weet hoe de hemel eruit ziet (Matteüs 11:27; Johannes 3:13)!

Een bepaald groep christenen gelooft dat alle gelovigen vóór de hemelvaart van Christus naar de Paradijs gingen, maar ná Zijn hemelvaart naar de hemel gaan.

Maar de onderwereld theorieën zijn niet Bijbels!

2. De Bijbelse leer over de onderwereld (Sheol of Hades).

Het woord “Sheol” of “Hades” heeft niet altijd dezelfde betekenis in elk Bijbelgedeelte. Het woord beschrijft drie verschillende aspecten van de dood.

- **Figuurlijk** beschrijft het *de toestand van de dood*.
- **Letterlijk** beschrijft het *de plaats van de gestorvene dat het graf kan zijn waar zowel de lichamen van de rechtvaardigen als van de onrechtvaardigen heengaan*,
- **Letterlijk** beschrijft het *de hel* waar de geesten (zielen) van alleen de onrechtvaardigen heengaan.

De context van het Bijbelgedeelte bepaalt welk betekenis bedoeld wordt. In de context van Lukas 16:19-31 kan het woord alleen “hel” betekenen.

(1) Het woord Sheol of Hades betekent soms *de toestand van de dood*.

Sheol of Hades is de toestand waarin de geest (ziel) van het lichaam gescheiden is.

De toestand van de dood is een sterke vesting met hekken. In de Bijbel wordt de toestand van de dood dikwijls beschouwd als een plaats, de verblijfplaats van de doden. Het wordt beschouwd als een sterke vesting met hekken, die alleen Christus met Zijn sleutel kan ontsluiten (Matteüs 16:18; Openbaring 1:18). Het is waarschijnlijk gebaseerd op een veralgemening van de gedachte van het graf (een terugkeer naar het stof), waarin alle mensen neerdalen in de toestand van de dood (Prediker 3:19-21). Aangezien zowel christenen als niet-christenen bij het sterven begraven worden, kan het figuurlijk gezegd worden dat er geen onderscheid tussen mensen in Sheol of Hades is (Prediker 9:2-3). De HEERE doodt en maakt levend, Hij doet in Sheol (de toestand van de dood) neerdalen en Hij doet *daaruit* opkomen” (1 Samuël 2:6). Deze neerdaling in Sheol of Hades als de toestand van de dood wordt gevonden in de volgende Bijbelgedeelten: Job 14:13-14; 17:13-14; Psalm 89:49; Hosea 13:14; Handelingen 2:27,31; en gepersonifieerd in Openbaring 6:8; 20:28.

Een paar Bijbelgedeelten zoals Psalm 16:10, 30:4, 49:15-16 en 89:49 spreken van zielen die neerdalen in Sheol of in Sheol zijn. Maar het is bekend dat in de Hebreeuwse taal een persoonlijk naamwoord: “*mijn*” samen met het zelfstandige naamwoord: “*ziel*” (Hebreeuws: nefesh) een figuurlijke uitdrukking is voor: “*mij*” (of ik). Bijvoorbeeld, Psalm 89:49 zegt, “Welke man leeft er die de dood niet zien zal, die *zijn ziel* bevrijden zal uit de greep van Sheol? Het betekent: “Welk mens kan zich redden van de toestand van de dood?” Spreuken 23:13-14 zegt dat als je een kind met een roede straft, *jij zijn ziel* van Sheol redt. Het betekent: dat een gepaste straf een kind *van een vroegtijdige dood (de toestand van de dood) redt of zijn ziel (geest) van de hel redt*.

De toestand van de dood wordt als een sombere en hopeloze plaats ervaren. Gods openbaring aangaande de toestand van de mens tussen zijn dood en zijn opstanding was heel onvolledig in het Oude Testament. Sommige mensen beschouwden de toestand van de dood waarin het lichaam in het graf vergaat als een heel sombere plaats. In Job 7:9-10, 10:19-22, 1 6:22 en 17:7-16, beschrijft Job zijn kijk op de dood. Sheol als de toestand van dood is “een plaats waarvan je niet terugkeert (naar deze tegenwoordige aarde)”, “een land van duisternis en schaduw van de dood”. Het dodenrijk wordt beschreven als “de plaats waar de overleden persoon in duisternis ligt”, als “een intieme relatie met de wormen en verrotting”, en als “een plaats achter gesloten hekken, waarheen de overleden persoon met al zijn plannen, verlangens en hoop afdaalt”.

In Job 14:7-11, beschouwt Job Sheol (de toestand van de dood) als iets “hopeloos”: planten en bomen sterven, maar elk jaar spruiten zij weer uit en produceren nieuwe loten! Maar een mens sterft en keert nooit weer terug naar het leven op deze tegenwoordige aarde. Het leven van de mens is begrensd (beperkt) en in tegenstelling tot de planten en de bomen heeft hij maar één kans om op de aarde te leven!

Maar in het Oude Testament is er hoop op leven na de toestand van de dood. Dan, in Job 14:12-17 drukt Job een wensgedachte uit. Zou het kunnen zijn dat een mens een levenskans heeft aan de andere zijde van de dood? Zou God een grens (beperking) gesteld hebben voor de dood en een mens tijdens de toestand van de dood verbergen totdat de tegenwoordige hemel en aarde zijn voorbijgegaan? Zou God hem dan roepen, hem uit de slaap wekken en hem doen opstaan uit Sheol (de toestand van de dood)? Dan zou hij op Gods vernieuwing wachten en hoop hebben! Dit is een profetisch gedachte die hij meteen laat vallen in Job 14:18-19. In Job 16:19-21 en 19:25-27 neemt hij deze profetische gedachte weer op. Hoewel Job sterfelijk is, weet hij dat zijn Verlosser, God, leeft. Aan het einde van de wereldgeschiedenis zal God op het stof (de elementen) van deze tegenwoordige aarde staan en betrokken raken in wat er op deze aarde gebeurt. Nadat Jobs huid aldus geschonden is (NBG), zal hij God zonder zijn vlees (zonder zijn sterfelijke lichaam) zien, dat wil zeggen, hij zal God in zijn menselijke geest aanschouwen.

Deze profetische gedachte wordt nog duidelijker in andere oudtestamentische boeken uitgedrukt. Daar vinden we een vreugdevolle verwachting in weerwil van de dood, evenals in de nieuwtestamentische boeken. Bijvoorbeeld, Henoeh wandelde met God en werd *in Gods tegenwoordigheid opgenomen* (Genesis 5:22-24). Elia ging naar de hemel in een *wervelwind* (2 Koningen 2:11). Henoeh en Elia zijn niet in de onderwereld neergedaald (Hebreeën 11:5)! Psalm 116:15

zegt, “Kostbaar is in de ogen van de HEERE de dood van Zijn gunstelingen.” De rechtvaardige mens sterft en wordt van het kwaad gespaard. “Hij zal ingaan in de vrede, rusten op hun slaapplaatsen” (Jesaja 57:1-2). Bij de dood keert het lichaam van de mens terug naar het stof (de elementen van deze aarde) waaruit het voortgekomen is, maar de geest van de mens keert terug naar God Die het aan de mens gegeven heeft (Prediker 12:7). Het (gestorven) lichaam van de rechtvaardige mens zal *veilig wonen, dat wil zeggen*, God bewaart de elementen van zijn lichaam voor de dag van de opstanding. Zijn (onsterflijke) geest zal *volle vreugde in de tegenwoordigheid van God ervaren* (Psalm 16:9,11; 17:15; 49:16; 73:24-26; Spreuken 14:32; Jesaja 25:8; Daniël 12:2).

En ook in het Nieuwe Testament is er hoop op leven na de toestand van de dood. God is niet een God van dode mensen, maar van levende mensen, zoals Abraham, Izak en Jakob (Matteüs 22:32)! De oudtestamentische gelovigen *hoopten op (verwachtten) een beter land – een hemels land* (Hebreeën 11:13-16)! Het Nieuwe Testament openbaart veel duidelijker de vreugdevolle verwachting van christenen en leert hun bewuste vreugde in hun toestand zonder lichaam. Wanneer hun lichaam sterven, hebben hun geest “een gebouw van God, een eeuwig huis in de hemel”. Wanneer christenen van hun lichaam gescheiden zijn, zijn zij thuis bij God (2 Korintiërs 5:1,8; zie Lukas 16:22-25; 23:43; Handelingen 7:59; Efeziërs 3:14-15; Filippenzen 1:21,23; 1 Tessalonicenzen 5:10; Openbaring 6:9,11; 14:13).

(2) Het woord Sheol of Hades betekent soms de hel.

Sheol of Hades is *de plaats van eeuwige bestraffing*.

Sheol of Hades als de hel. In sommige Bijbelgedeelten wordt de parallel tussen de dood en Sheol voorgesteld als een dreigement en een waarschuwing eerder dan alleen maar een toestand (Spreuken 5:5; 7:27; 9:17-18; 15:24; 23:14). De betekenis ligt dus dicht bij *de hel*. Bijvoorbeeld, Spreuken 15:24 zegt dat de weg naar het leven voor wijze mensen opwaarts gaat om hen te behoeden voor *neerdalen in Sheol*, dat wil zeggen, voor neerdalen in de hel. De goddeloze mensen worden bedreigd met de bestraffing van neerdalen in de hel, Sheol of Hades. In Deuteronomium 32:19-22 zegt God dat Zijn rechtvaardige toorn tegen de afgoderij van Israël een vuur heeft aangestoken dat brand tot in Sheol, dat wil zeggen, tot in de hel beneden. Dus Gods toorn brandt in Sheol in de zin van de hel. Psalm 9:18 waarschuwt dat de goddeloze mensen en alle volken die God vergeten naar Sheol terugkeren. Zij zullen naar de hel gaan waar zij in tegenstelling tot de rechtvaardige mensen vergeten zullen worden en zonder enige hoop zullen zijn. Psalm 49:15-16 waarschuwt dat mensen die op zichzelf vertrouwen, niet uit Sheol verlost zullen worden. Zij zullen naar de hel gaan en in tegenstelling tot de rechtvaardige mensen niet in Gods tegenwoordigheid opgenomen worden. De goddeloze mensen blijven in de hel, zonder verlossing, zonder hoop en zonder Gods liefdevolle en zorgzame tegenwoordigheid (2 Tessalonicenzen 1:9).

Sommige uitleggers proberen uit het probleem van een neutrale onderwereld te ontsnappen door een onderwereld met twee afdelingen te veronderstellen: het Paradijs als verblijfplaats voor de rechtvaardigen en de Gehenna als verblijfplaats voor de onrechtvaardigen, maar nergens in het Oude Testament is er enig spoor van zo een tweedeling. Integendeel, het Oude Testament spreekt wel over Sheol als de plaats van bestraffing van de goddeloze mensen. Ook het Nieuwe Testament identificeert *het Paradijs* met *de hemel* (Lukas 23:43; 2 Korintiërs 12:2,4) en niet als een plaats in de onderwereld! En het Nieuwe Testament identificeert *Hades* duidelijk met *de hel* (Matteüs 11:23-24; Lukas 16:23). In Lukas 16:23-24, nadat de zelfzuchtige rijke man gestorven was en begraven werd, ontwaakte hij in de hel waar hij in pijn verkeerde. In alle gevallen gaan de onrechtvaardige mensen naar Sheol in de zin van de hel (zie Openbaring 21:8) en de rechtvaardige mensen naar de hemel (zie 2 Korintiërs 5:1; Filippenzen 1:23)! Daarom kan Sheol nooit beschouwd worden als de onderwereld met twee afdelingen als in de tweede onderwereld theorie hierboven!

Sheol of Hades als de verblijfplaats van de satan en zijn demonen. De uitdrukking “Sheol” is bovendien een synoniem voor de uitdrukking “*Abaddon*”, dat “*verderf*” betekent (Job 26:6; Spreuken 15:11; 27:20). Het is een krachtige uitdrukking die toegepast wordt op de engel van de afgrond en ook op de plaats (de afgrond) waar de duivel en zijn boze geesten verkeren (Openbaring 9:11; zie Openbaring 9:1-5; 11:7; 17:8; 20:1-3). Daarom kan “Sheol” nooit een neutrale betekenis hebben als de eerste onderwereld theorie hierboven!

(3) Sheol of Hades betekent soms het graf.

Sheol of Hades is het graf, de plaats waar alle dode lichamen in neerdalen.

De oorspronkelijke betekenis van het woord “Sheol” was waarschijnlijk *de plaats van verderf* en dan vooral in de zin van *de hel*, de plaats van het eeuwige verderf van de ziel (geest). Alleen in de tweede plaats verwees het ook naar de plaats van verderf van het lichaam, dat wil zeggen, *het graf*. In de oudere boeken van het Oude Testament (bv. Job) wordt het woord “Sheol” meer gebruikt voor “het graf” dan voor “de hel”, terwijl in het Nieuwe Testament het corresponderende woord “Hades” meer gebruikt wordt voor “de hel” dan voor “het graf”.

Het is niet gemakkelijk vast te stellen of het woord “Sheol” naar de toestand van de dood of naar het graf verwijst, zoals de bovengenoemde Bijbelgedeelten uit Job aantonen (Job 14:13; 17:13; 21:13). In de volgende Bijbelgedeelten is de betekenis van “het graf” meer waarschijnlijk. In Genesis 42:38 zegt Jakob dat het verdriet voor zijn verloren zoon (Jozef) zijn grijze hoofd doet neerdalen in Sheol, dat wil zeggen, het graf (ook in Genesis 37:35; 44:29; 1 Koningen 2:6,9). Psalm 88:4 zegt dat “zijn leven bijna het graf (Sheol) raakt”, dat wil zeggen, hij is bezig te sterven. Psalm 6:6 zegt dat niemand aan de Heer denkt als hij dood is en dat niemand de Heer vanuit Sheol (het graf) looft. Psalm 49:7-16 zegt dat Sheol (het graf) het lot van mensen is die op zichzelf en hun rijkdom vertrouwen en de mensen die daarmee instemmen. Sheol is de plek waar hun lichamen ondanks al hun rijkdom zullen vergaan. Maar het lot van de

rechtvaardige mensen die op God vertrouwen is dat God hen zal redden, hun lichamen uit de dood zal doen opstaan en hen in de tegenwoordigheid van God zal brengen. Maar vóór de opstanding uit de dood, zal bij het sterven het stof terugkeren naar de aarde zoals het was, en de geest terugkeren tot God, Die hem gegeven heeft” (Prediker 12:7), dat wil zeggen, terwijl de geest bij God is, wordt het lichaam in een graf gelegd (zie Lukas 23:46,53).

Prediker 9:6,10 verwijst naar de toestand van de dood, vooral naar het lichaam dat in het graf ligt. Het zegt dat in Sheol (in de toestand van de dood in het graf) er geen werk, geen maken van plannen en geen kennis of wijsheid is. Nooit meer zullen mensen in de toestand van de dood in het graf enige aandeel hebben in wat er onder de zon op de aarde gebeurt. Mensen in de toestand van de dood in het graf hebben totaal geen invloed op deze aarde meer! Zo zeker als een dood lichaam in het graf van het leven op deze aarde is afgesneden, zo zeker is een mens in de toestand van de dood van alle activiteiten in deze wereld afgesneden. Handelingen 2:27,31 leert dat Hades verwijst naar de toestand van de dood, vooral naar het lichaam dat in het graf vergaat.

Conclusie: Afhankelijk van de context, betekent Sheol of Hades:

- *de toestand van de dood waarin lichaam en geest gescheiden zijn vóór de opstanding van het lichaam uit de dood.*
- *de toestand van het lichaam gescheiden van zijn menselijke geest in het graf*
- *de toestand van de menselijke geest gescheiden van zijn lichaam in de hel.*

Geen enkel Bijbelgedeelte leert dat de geesten (zielen) van alle mensen na hun dood naar dezelfde plaats gaan! Als mensen sterven, zowel de rechtvaardige mensen als de onrechtvaardige mensen, daalt alleen hun lichaam af in het graf, maar hun geest (ziel) gaat beslist naar verschillende plaatsen! De geesten (zielen) van de christenen (de rechtvaardigen) gaan naar de hemel (Prediker 12:7; 2 Korintiërs 5:8; Filippenzen 1:23; Hebrreeën 12:23), terwijl de geesten (zielen) van de niet-christenen (de onrechtvaardigen) naar de hel gaan (Matteüs 11:23-24; Lukas 16:23; Openbaring 21:8).

B. DE VAGEVUUR THEORIE EN MARIOLOGIE

1. De vagevuurtheorie is niet Bijbels.

De vagevuurtheorie leert dat bij het sterven alleen de geesten (zielen) *van christenen die volmaakt zijn* naar de hemel gaan. Zij zijn “de heiligen” die in Matteüs 25:46 en Filippenzen 1:23 genoemd worden. De geesten (zielen) van alle andere christenen moeten eerst door “het vagevuur” gaan, een plaats waar zij lijden onder de benauwdheid en pijn van het vuur, een proces van reiniging van al hun *vergeeflijke zonden* die zij op de aarde gedaan hebben. Volgens de Rooms Katholieke Kerk, is het vagevuur niet een plaats van bestraffing, maar een plaats van reiniging en voorbereiding om de hemel binnen te gaan.

De tijd die doorgebracht moet worden in het vagevuur en de intensiteit van hun reiniging is afhankelijk van hoeveel zonden er nog gereinigd moeten worden. De tijd in het vagevuur kan verkort worden en de intensiteit van hun reiniging kan verlicht worden door:

- de gebeden en de goede werken van katholieken die nog op de aarde leven
- en vooral door het offer van de mis in de Rooms Katholieke Kerk.
- De paus heeft het recht om “aflaten” te geven die het lijden in het vagevuur kunnen verkorten of zelfs helemaal kunnen beëindigen.

De Rooms Katholieken baseren deze theorie niet op de Bijbel, maar op een apocrief boek, 2 Makkabeeën 12:42-45, die zegt: ⁴⁰ Bij ieder van de gesneuvelden vonden zij onder zijn kleren afgodsbeeldjes uit Jamnia. Omdat het bezit daarvan voor Joden bij de wet verboden is, begreep iedereen dat dit er de oorzaak van was dat ze waren gevallen... ⁴² hieven een smeekebed aan waarin ze vroegen of deze zonde volledig mocht worden uitgewist. ⁴³ Judas de Makkabeeër ... hield een inzameling onder al zijn mannen en stuurde de opbrengst... naar Jeruzalem om een zoenoffer te laten brengen. Deze goede en nobele daad verrichtte hij met het oog op de opstanding; ⁴⁴ Hij ... bracht ten behoeve van de doden dit zoenoffer, opdat ze van hun zonden zouden worden vrijgesproken.”

Maar dit gedeelte in het boek van de Makkabeeën leert ook dingen die de Rooms Katholieke Kerk niet kan accepteren, namelijk, de mogelijke bevrijding van soldaten die gestorven zijn in de *onvergeeflijke zonde* van afgoderij (vers 40)!

2. De Bijbelse argumenten tegen het vagevuur.

(1) Bij het sterven gaan alle christenen meteen naar de hemel.

Alle (wedergeboren) christenen zijn “heiligen” (1 Korintiërs 1:2). De Bijbel beschrijft de plaats waar christenen na hun dood heengaan op verschillende manieren. De hemel wordt beschreven als “het Paradijs” (Lukas 23:43), als “het huis van Mijn Vader met vele woningen” (Johannes 14:2), als “de plaats van heerlijkheid” (Psalm 73:24-25), als “een zijn met Christus” (Filippenzen 1:23) en als “bij de Heere in te wonen” (2 Korintiërs 5:8). “Uit het lichaam uitwonen” betekent in 2 Korintiërs 5:8, “bij de Heere inwonen”. “Heengaan” betekent in Filippenzen 1:23, “bij Christus zijn”.

(2) Niemand kan iets toevoegen aan het volbrachte verlossingswerk van Christus.

Bij het sterven gaan christenen meteen naar de hemel, omdat Christus al voor al hun zonden betaald heeft!

De vagevuurtheorie probeert iets toe te voegen aan het volbrachte of voltooide verlossingswerk van Christus aan het kruis (Johannes 19:30). Maar Openbaring 22:18-19 waarschuwt mensen om niets toe te voegen of weg te halen van het

onderricht van de Bijbel! Christus is de volledige rechtvaardiging en heiliging van christenen (gelovigen) (1 Korintiërs 1:30)!

De vagevuurtheorie maakt van de goede werken en gebeden van christenen een middel om tot de verlossing bij te dragen. Het maakt zelfs een excus van goede werken, als het vieren van de mis en de goede werken van vooral "heiligen" een middel om andere mensen te behouden. Maar Efeziërs 2:8-9 leert dat niemand door goede werken gered kan (of zal) worden! Terwijl de Rooms Katholieke Kerk er aanspraak op maakt de sleutels van de dood en Hades te dragen, leert Openbaring 1:18 heel duidelijk dat alleen Jezus Christus de sleutels tot de dood en het dodenrijk draagt!

3. De historische ontwikkeling van Mariologie.

(1) De verering van Maria.

De invloed van de cultus van Serapis en Isis.

Serapis en Isis waren Egyptische goden die waarschijnlijk te Rome geïntroduceerd werden gedurende de 2de eeuw v.C. De cultus van Isis. Geen ander vreemde godin heeft Rome zo succesvol veroverd als dat van Isis. Vanaf de 1ste eeuw n.C heerste zij over tempels en ging steeds meer de kenmerken van andere godinnen absorberen. Haar tempels en opschriften worden over het hele Romeinse Rijk gevonden. Isis werd beschouwd als de bewaker van vruchtbaarheid en kindergeboorten.

De cultus van Serapis had geweldige succes in Griekenland en Klein Azië, vooral in Rome, waar het de meest populaire godsdienst werd. Er bestond een Serapis tempel in Rome zo vroeg als 105 v.C. Serapis en Christus bestonden naast elkaar en werden regelmatig met elkaar verwisseld. Sommige vroege christenen maakten geen onderscheid tussen Christus en Serapis and aanbaden beiden geregeld. Het ritueel van het dopen met water vormde een onderdeel van de initiatie ceremonie van de Serapis cultus.

De cultus van Serapis en Isis overleefden niet alleen de opkomst van het christendom in de 1st eeuw n.C., maar groeide zelfs in populariteit gedurende de 2de eeuw. Het bleef voortbestaan tot in de 4de eeuw n.C. toen alle heidense godsdiensten verboden werden en het christendom de staatsreligie van het Romeinse Rijk werd.

De cultus van de Maagd Maria. Tijdens de Byzantijnse periode (de Oost Romeinse Rijk na de val van de West Romeinse Rijk in 476 n.C.) werd Isis het prototype waarop de opkomende cultus van de Maagd Maria gevormd werd. Muurschilderingen van *Isis met haar zoon Horus* werd door vroege christenen geïdentificeerd met schilderijen van Maria met haar zoon Jezus.

De Maagd Maria in de Rooms Katholieke Kerk.

De vele beelden van Maria in kerken vanaf de 4de eeuw, de zaterdag als "de dag van Maria" en mei en oktober als "de maanden van Maria", Maria als "de tweede Eva, de moeder van alle gelovigen", de rozenkrans om gebeden te tellen (vooral herhalingen van Lukas 1:28), de "Maria broederschappen" onder de Dominicanen, de promotie van Maria verering door de Jezuïeten vanaf de 16de eeuw, de bedevaarten naar plaatsen waar mensen zeggen dat Maria verschenen was vanaf de 16de eeuw (Guadalupe, Lourdes, Fatima), de verering van het hart van Maria" vanaf de 17de eeuw, enz. zijn veelvoudige vormen van de verering van Maria in de Rooms Katholieke Kerk. De Rooms Katholieke hiërarchische structuur werd opgelegd op "de verering van Maria (Latijn: hyperdulia)", "de verering van de heiligen (Latijn: dulia)" en "de verering van relikwieën (Latijn: religiosus relativus)". De theorie is dat hoe dichterbij een schepsel bij God staat, hoe meer hij deel heeft aan de goddelijke natuur en hoe heiliger hij is.

De Rooms Katholieke kerk formuleerde drie leerstellingen over Maria, maar Mariologie in de Rooms Katholieke Kerk wordt afgewezen door alle christenen die de openbaring van God in de Bijbel serieus nemen:

(2) De eerste Mariologie leerstelling: Maria is de Moeder van God.

Het dogma dat Maria "de Moeder van God" is, werd tijdens de 3de Oecumenische Concilie te Efese in 431 aangenomen.

Weerlegging. In Lukas 1:43 zegt Elizabet NIET dat Maria "de moeder van God" of "de drager van God" (Grieks: theotokos) is, maar "de moeder van mijn Heere" (Grieks: hé métér tou kuriou mou) is. Maria is "de moeder van *de menselijke natuur van Christus*", NIET van Zijn goddelijke natuur! Psalm 110:1,4 profeteert dat Jezus "de Heere, de beloofde Messias" zou zijn.

De profeet Jesaja (740-680 v.C.) profeteerde: "De maagd zal zwanger worden. Zij zal een zoon baren en hem de naam Immanuël (dat betekent: God met ons) geven."

In Lukas 1:26-37 lezen we dat God de engel Gabriël naar Nazaret in Galilea zond naar een maagd die ondertrouwd was met een man, van wie de naam Jozef was, uit het huis van David. En de naam van de maagd was Maria. Hij zei tegen haar: "Wees gegroet, begenadigde. De Heere is met u. U bent gezegend onder de vrouwen." Zijn boodschap was: "Wees niet bevreesd, Maria, want u hebt genade gevonden bij God. En zie, u zult zwanger worden en een zoon baren en u zult hem de naam Jezus (dat betekend: *Hij zal Zijn volk zalig maken/verlossen van hun zonden*) geven (Matteüs 1:21). Hij zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste (Grieks: huios hupsitou) genoemd worden. En God, de Heere zal hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen." Maria vroeg: "Hoe zal dat mogelijk zijn, aangezien ik geen gemeenschap heb met een man?" De engel antwoordde: "De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen. Daarom ook zal de Heilige Dat uit u geboren zal worden, Gods Zoon (Grieks: huios theou) genoemd worden. Geen ding zal bij God onmogelijk zijn."

De maagd Maria moet wel gevreesd hebben dat Jozef haar zou verlaten en heeft de veroordeling van mensen gevoeld die zagen dat zij zwanger was, maar nog geen negen maanden by Jozef gewoond had (Matteüs 1:18-19). Zij moet het wel zwaar gehad hebben op de lange reis van Nazareth in Galilea naar Bethlehem in Judea en door ergens buiten geboorte te schenken (Lukas 2:1-7). Zij bewaarde de woorden van de herders en overlegde die in haar hart, namelijk, dat het kind dat geboren was “*de Zaligmaker, de Messias (Christus) de Heere*” is (Grieks: *sótér hos estin christos kurios*) en dat “Hij vrede zou brengen aan mensen op wie Gods welbehagen ruste” (Lukas 2:11,14). Zij moest zich wel verwonderd hebben over de wijze mannen die neerbogen en het kind *aanbaden* (Matteüs 2:1-12).

In Lukas 2:25-35 had de Heilige Geest aan Simeon geopenbaard dat hij niet zou sterven voordat hij de Gezalfde (Messias) van de Heere gezien had. De Geest leidde hem naar de tempel waar hij Jozef en Maria met het kind ontmoette. Simeon nam het kind in zijn armen en loofde God en zei: “Mijn ogen hebben *uw zaligheid* (Grieks: *to sôtérian sou*) gezien, die U bereid hebt voor de ogen van alle volken, een licht om de heidenen te verlichten en om Uw volk Israël te verheerlijken.” Jozef en Maria verwonderden zich over zijn woorden. Toen zegende Simeon hen en zei tegen zijn moeder, Maria: “Dit kind is bestemd tot val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat tegengesproken zal worden – ook door uw eigen ziel zal een zwaard gaan – opdat de overwegingen uit veel harten openbaar worden.” De laatste zin betekent dat *Maria zou lijden om haar relatie met haar zoon*. De tegenstand van de mensen tegen Jezus, hun haat, jaloezie, vervolging en uiteindelijk kruisiging zou zo schrikbarend zijn dat Maria door diep verdriet overweldigd zou worden.

Zij moest vluchten naar Egypte en moest wel de angst en smart van de moeders in Bethlehem gevoeld hebben toen hun kinderen in plaats van haar zoon vermoord werden (Matteüs 2:13-18).

Zij stond versteld toen zij ontdekte dat haar twaalfjarige zoon tussen de geleerden in de tempel zat en de Bijbel met hun besprak. Maar zij begreep niet zijn woorden: “Wist u niet dat Ik moet zijn in de dingen van mijn Vader? (Lukas 2:41-50)”

Matteüs 4:13 zegt, “Jezus (nu 30 jaar oud) verliet Nazareth en ging wonen in Kapernaüm”. Jezus verliet Maria en haar huis in Nazareth. Jezus was niet langer “de zoon van de timmerman” (Matteüs 13:55-57), “de zoon van Jozef” (Lukas 4:22) of “de zoon van Maria” (Markus 6:3). Jezus noemde Zichzelf “de Zoon van de mens” (Markus 2:10) of “de Zoon van God” (Lukas 22:67-70; Markus 1:1) (zie Dota handleiding 2, supplement 8). “Ook zijn broers geloofden niet in Hem” (Johannes 7:5). In zijn vaderstad en eigen huis was Jezus niet geëerd (Matteüs 13:57). En de mensen van Nazareth dreven Hem de stad uit (Lukas 4:29). *Maria moest leren om Jezus los te laten en toe te laten dat Hij de taak van Zijn Hemelse Vader vervulde*.

In Markus 3:31-35 vroeg Jezus, “Wie is Mijn moeder, of wie zijn Mijn broers?” En dan antwoordde Hij “Wie de wil van God doet, die is Mijn broeder en Mijn zuster en Mijn moeder.” Het criterium voor een echte relatie met Jezus Christus is niet vlees en bloed, maar geloof en gehoorzaamheid! *Maria moest beseffen dat Jezus haar minder belangrijk vond dan Zijn discipelen. Maria moest leren om zich van haar zoon te onttrekken, om op de achtergrond te blijven en niet langer te proberen om beslag op hem te leggen*.

In Lukas 11:27-28 riep een vrouw uit de menigte, “Zalig is de schoot die U gedragen heeft en zijn de borsten waaraan U gezogen hebt.” Maar Jezus antwoordde, “Veeleer zijn zij zalig die het Woord van God horen en het bewaren.” Maria wist dat zij gezegend was als instrument om de Messias ter wereld te brengen. *Maar Maria moest leren dat zij veel meer gezegend moest worden als een discipel van de Messias!*

In Johannes 2:4 zei Jezus tegen Maria, “Vrouw, wat heb Ik met U te doen?” Door haar aan te spreken als “vrouw” bedoelde Jezus geen enkel disrespect. *Maria moest leren dat zij niet langer enige rechten als ouder of moeder van hem had, maar dat zij moest afstappen van de rol van Zijn moeder te zijn. Maria moest leren dat zij niet langer aan Jezus moest denken als alleen maar haar zoon. Zij moest beginnen om Jezus te beschouwen als haar Heere!*

In Johannes 19:17-18 lezen we dat Jezus werd gekruisigd. Zijn discipelen en de vrouwen die Hem samen gevolgd waren van Galilea, inclusief Maria (zie Lukas 23:10) stonden op een afstand en zagen dit aan (Lukas 23:49). De diepste wond van het zwaard in de ziel van Maria was de kruisiging van Jezus. Daar voelde zij de volle kracht en scherpte van het zwaard. Zij zag Jezus aan het kruis hangen als een misdadiger en zij zag zijn pijn. Zij hoorde de spot van de religieuze leiders en leraren en mensen. Maar we lezen niet dat zij tegen God en het lijden dat Hij toeliet rebelleerde. Zij sloeg ook niet op de vlucht in angst of wanhoop. Zij moest wel gedacht hebben aan haar aanvankelijke toewijding: “Ik ben de dienaar van de Heere; laat met mij geschieden overeenkomstig uw woord” (Lukas 1:38). *Maria had geleerd dat de enige juiste reactie was om zich helemaal over te geven aan God en Zijn bedoelingen met haar leven – namelijk, om de moeder van de menselijke natuur van Jezus te zijn – en niets meer dan dat! Zo stelde zij zichzelf en haar lijden op de tweede plaats*.

In Johannes 19:25-27 lezen we dat Maria bij het kruis van Jezus stond. Toen Jezus nu Zijn moeder zag en de discipel die hij liefhad (de apostel Johannes), zei Hij tegen Zijn moeder: “Vrouw, zie uw zoon.” Daarna zei Hij tegen de discipel, “Zie, uw moeder.” En vanaf dat moment nam de discipel haar in zijn huis. Zelfs in Zijn grootste strijd aan het kruis, was Hij niet de moeder van Zijn menselijke natuur vergeten. Hij zorgde voor haar zodat zij niet eenzaam en achtergelaten zou voelen. Zij ontving een nieuw zoon, de discipel die Hij liefhad. Het huis van Johannes werd haar huis. *Maria moest beseffen dat hoewel zij voor haar zoon beschikbaar wilde blijven, Hij haar niet langer als moeder nodig*

had. Maria moest leren dat van dan af alle hoop om haar aardse band en relatie met Jezus voort te zetten permanent was verbroken. Van dan af kon Maria hopen om zoals alle Christenen alleen een geestelijke band en relatie met Jezus Christus te hebben. En dat deed ze!

In Matteüs 27:55-61 en Matteüs 28:1-10 lezen we dat Maria samen met de andere vrouwen een ooggetuige was van de dood en de opstanding van Jezus Christus.

En in Handelingen 1:12-14 lezen we dat na de opstanding en de hemelvaart van Jezus Christus, Maria zich aansloot bij de discipelen van Jezus Christus en eensgezind met hen volharde in aanbidding en gebed. In Handelingen 2:1-47 lezen we dat Maria als deel van de eerste 120 discipelen van Jezus (zie "zij" in Handelingen 2:1) met de Geest van Jezus Christus gedoopt werd (zie Handelingen 11:15-17) en deel werd van de eerste christelijke gemeente in Jeruzalem, waar de christenen volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden (Handelingen 2:42). *Maria had geleerd om haar aanvankelijke moederlijke gevoelens voor Jezus los te laten, omdat zij haar taak met betrekking tot hem had voltooid. Nu kreeg Maria een nieuwe taak – om een discipel van Jezus te worden en Hem te aanbidden en te dienen.*

Maria is begenadigd onder de vrouwen (Lukas 1:28) en van nu aan zullen alle geslachten van christenen haar zalig (Grieks: makarios) spreken (Lukas 1:49). Zij heeft geleerd dat een gelovige in Christus van zijn eigen belangen afstand kan doen om zo de belangen van God en Zijn eer het beste te kunnen dienen. Zij werd gevormd door meer dan 30 jaren levenservaring met hoge pieken en lage diepten, meer dan wat andere vrouwen zouden ervaren. *Maria had geleerd om zichzelf weer aan God toe te wijden en een onopvallende plaats onder de christenen in te nemen. Aan het einde was haar houding tegenover God als aan het begin. Zij bleef bij haar toewijding om helemaal beschikbaar te blijven om Zijn wil te doen!*

(3) De tweede Mariologie leerstelling: De onbevleete ontvangenis van Maria.

Dit feest werd al vanaf de 7de eeuw gevierd, werd door de Franciscanen bevorderd en door de Dominicanen bevochten en werd uiteindelijk een onfeilbaar dogma in de Rooms Katholieke Kerk in 1854. Hoewel Thomas Aquinas (1225-1274) heftig geprotesteerd heeft tegen de overtuiging dat de barmhartige Madonna zonder de smet van de erfzonde geboren was en ook lang nadat vele Protestantse hervormers deze kult van de verering van Maria verworpen hadden, heeft paus Pius IX toch verklaard dat "Maria bewaard is gebleven van de smet van de erfzonde door een bijzondere genade van God en omdat zij de moeder van Christus werd". De Rooms Katholieke redenering is dat "de tweede Adam, Christus", "de tweede Eva, Maria" en "de aartsengel Gabriël", "de eerste Adam", "de eerste Eva" en de Gevallen Engel, Satan" verplaatst had. Maria als "de tweede Eva" is in vergelijking veel hoger dan de eerste Eva. Als Maria "in zonde geboren zou zijn", zou zij veel lager dan de eerste Eva zijn, die vlekkeloos (d.w.z. vrij van de smet van de erfzonde) geschapen werd.

Weerlegging. Deze vergelijking wordt nergens in de Bijbel gevonden. Lukas 1:28 zegt dat Maria "de begenadigde" (Grieks: kecharitóméné) is, een verwijzing naar God Die Maria begunstigt de moeder van de menselijke natuur van Jezus Christus te worden, en NIET haar vrijstelt van alle zonde ingesloten de erfzonde. De Enige Die nooit gezondigd heeft, is Jezus Christus (Johannes 8:46; 2 Korintiërs 5:21; Hebreëen 4:15). Zelfs Maria aanbad de Heere en noemde Hem "mijn Zaligmaker" (Grieks: sôtér) (Lukas 1:46-47; zie 1 Timoteüs 2:3), zong over wat Hij aan haar gedaan heeft (Lukas 1:46-55) en sloot uiteindelijk aan bij de discipelen van Jezus in volhardend bidden en smeken (Johannes 16:24; Handelingen 1:13-14; zie Openbaring 8:3-4).

(4) De derde Mariologie leerstelling: De hemelvaart van Maria.

Een oude overlevering vertelt dat toen Maria stierf, de apostelen uit de landen kwamen waar zij predikten. Ook Jezus kwam en ontving haar geest. Haar lichaam werd in Getsémané begraven terwijl de engelen zongen. Na 3 dagen werd het graf geopend, maar het heilige lichaam was er niet meer, alleen de doeken die een lieflijke geur verspreidden. De apostelen geloofden dat er een wonder was gebeurd en dat de Heere haar lichaam met onsterfelijkheid had begiftigd vóór de algemene opstanding uit de dood en haar met lichaam en geest (ziel) naar de hemel had gevoerd. Dit betekent dat haar lichaam van ontbinding gespaard bleef en dat zij met haar zoon verenigd werd in de Heerlijkheid van de Vader en de Kracht van de Heilige Geest. In 1950 heeft paus Pius XII verklaard dat "Maria met lichaam en ziel in de hemel opgenomen was" (een onfeilbaar dogma). Dat was de laatste keer tot op heden dat er een beroep gedaan werd op de pauselijke onfeilbaarheid om een Rooms Katholieke dogma te formuleren. De onfeilbaarheid van de paus is vanaf de Eerste Vaticaans Concilie in 1874 ook een Rooms Katholieke dogma.

Weerlegging. Jezus Christus is "de Eersteling (Grieks: aparché) van hen die ontslapen (gestorven) zijn", de eerste en enige Die uit de doden is opgewekt! Alleen bij de wederkomst aan het einde van de wereld zullen zij die van Christus zijn (inclusief Maria) uit de doden opstaan (1 Korintiërs 15:20,23). Bovendien, Jezus Christus *waarschuwt tegen het toevoegen van menselijke tradities, onderwijzingen en profetieën aan het Woord van God (de Bijbel)* (zie Jeremia 23:16-32; Matteüs 23:2-39; Johannes 5:38-40; Openbaring 22:18-19)!

(5) Poging om een vierde Mariologie leerstelling te maken: Maria "de Mede-Verlosser, Mede-Middelaar en Voorspraak".

Ida Peerdeman (1945-1959) zei het eerst dat paus Johannes Paulus II "de laatste Dogma in de geschiedenis van Mariologie" zou proclameren, met insluiting van de titels "Mede-Verlosser, Mede-Middelaar van alle genade en Voorspraak voor het volk van God". Tijdens de Tweede Vaticaans Concilie in 1960 hebben de Rooms Katholieke

bisschoppen hevig onder elkaar gestreden over wat zij over Maria moesten onderwijzen. Maar Bijbelse geleerden slaagden erin deze gevaarlijke afwijking naar Maria aanbidding in bedwang te houden. In 1997 was Prof. Mark Miravalle de leider van een offensief om een petitie met meer als 4 miljoen handtekeningen uit 157 landen, onder anderen dié van moeder Theresa, bijna 500 bisschoppen en 42 kardinalen aan de paus te overhandigen om bovengenoemde onfeilbare pauselijke definitie uit te spreken. Het leert drie vreemde leerstellingen: 1. dat Maria deelneemt aan de verlossing door haar zoon verworven, 2. dat alle genade dat voortvloeit uit het lijden en dood van Jezus Christus alleen geschonken wordt door haar voorspraak bij haar zoon, en 3. dat alle gebeden en voorbeden van de gelovigen op aarde ook via Maria moet gaan, die deze dan onder de aandacht van haar zoon brengt.

Weerlegging. Dit wordt “hoge Mariologie” genoemd en is *tegenstrijdig met het fundamentele nieuwtestamentische onderricht dat “er één God en één Middelaar is tussen God en mensen, de mens Christus Jezus”* (1 Timoteüs 2:5)! Deze petitie wilde enerzijds de centrale positie van Jezus Christus *verzwakken* en anderzijds het dogmatische gezag van de paus *versterken.*” De petitie mislukte!

C. DE ZIELENSLAAP THEORIE

1. De zienslaap theorie is niet Bijbels.

De zienslaap theorie zegt dat bij het sterven de geest (ziel) neerdaalt in een volledige onbewuste toestand (die “slaap” genoemd wordt). De menselijke geest (ziel) wordt pas weer bewust (wakker) bij de opstanding uit de doden.

De zienslaap theorie wordt dikwijls verbonden met “de vernietigingstheorie” en met “de tweede kans theorie”. Na de dood dalen zowel het menselijke lichaam als de menselijke geest (ziel) in het graf in een toestand waarin zij niet meer bestaan. Alleen bij de opstanding uit de dood wordt de geest (ziel) weer bewust en krijgt die een tweede kans:

- om zich te bekeren, voor de verlossing te kiezen en een volledige nieuw geschapen lichaam te ontvangen
- of om zich niet te bekeren en helemaal vernietigd te worden.

Deze valse leraren baseren hun theorie op Bijbelgedeelten als Johannes 11:11, “Lazarus, onze vriend, slaapt, maar Ik ga naar hem toe om hem uit de slaap op te wekken” en 1 Tessalonicenzen 4:13, “dat u ontwetend bent ten aanzien van hen die ontslapen zijn”. Beide Bijbelgedeelten spreken over de dood als “slapen”. Zij baseren hun theorie op Bijbelgedeelten als Psalm 6:6 en Prediker 9:10 die spreken over de doden als onbewust (onwetend): zij hebben geen gedachtenis, geen werk, geen overleg, geen kennis en geen wijsheid. En zij baseren hun theorie op Bijbelgedeelten als 2 Korintiërs 5:10 en Openbaring 20:11-15 die volgens hen zeggen dat de eindbestemming van mensen pas bepaald wordt op de laatste oordeelsdag en niet daarvoor.

2. Bijbelse argumenten tegen de zienslaap theorie.

(1) De Bijbel leert niet dat de menselijke geest (ziel) of het lichaam slaapt!

De Bijbel spreekt wel over de gestorven mens als iemand die slaapt. De uitdrukking wordt afgeleid van de overeenkomst tussen een dood mens en een slapende mens en is zo een eufemistische uitdrukking voor de lichamelijke dood geworden.

(2) De Bijbel leert dat de geest (ziel) van een dood mens heel bewust is.

De Bijbelgedeelten die lijken te zeggen dat dode mensen onbewust zijn, leren duidelijk dat een dood mens in de toestand van de dood geen deel meer kan hebben aan de gebeurtenissen van het leven op deze aarde! Bijvoorbeeld, Prediker 9:5-12 zegt, “De doden weten helemaal niets. ... Zij hebben geen deel meer, voor eeuwig, aan alles wat er onder de zon plaatsvindt. ... Er is geen werk, geen overleg, geen kennis of wijsheid in het graf, waar ze naartoe gaan.” Na het sterven kan de arbeider niet meer arbeiden, de zanger kan niet meer zingen en de koning kan niet langer op de aarde regeren. Dus, de Bijbel leert dat terwijl het lichaam in het graf ligt, de geest (ziel) van de mens onbewust blijft van wat er op deze aarde gebeurt (zie Jesaja 63:16)!

Maar de Bijbel leert ook dat terwijl het lichaam in het graf ligt, de geest (ziel) heel bewust is van wat er in de hemel of in de hel gebeurt! Bijvoorbeeld, Lukas 16:22-28 zegt dat wanneer de zelfzuchtige rijke man sterft en begraven wordt, hij zijn ogen in de hel opslaat en de pijn van de hel bewust ervaart! En Hebréeën 12:22-24 en Openbaring 6:9-10 zegt dat gestorven christenen hun omgang met de Drie-enige God en andere gestorven christenen in de hemel heel bewust ervaren.

(3) Op de laatste oordeelsdag worden de eeuwige eindbestemmingen van mensen niet bepaald, maar wel uitgesproken (aangekondigd).

De eeuwige eindbestemmingen van mensen zijn afhankelijk van de relatie die zij met Jezus Christus gehad hebben op deze aarde! Jezus zegt in Johannes 3:18,36, “Wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God.” “Wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem. Volgens Matteüs 25 en 2 Tessalonicenzen 1, wordt de eeuwige bestemming van een mens bepaald terwijl hij nog op de aarde leeft voordat hij sterft. Volgens de gelijkenis van de talenten in Matteüs 25:14-30 wordt de beloning of straf van een mens bepaald voordat hij sterft en vóór de wederkomst van Jezus.

Daarom zal er ook voor mensen na hun dood geen tweede kans zijn om gered te worden! Volgens Matteüs 25:34,41 en 2 Tessalonicenzen 1:5-10 wordt op de laatste oordeelsdag alleen Gods oordeel uitgesproken in de tegenwoordigheid van

alle engelen en alle mensen die ooit geleefd hebben, zodat Gods rechtvaardigheid, billijkheid en heerlijkheid aan allen duidelijk mag blijken! De verbazing die mensen op de laatste oordeelsdag uitspreken heeft te maken met de basis waarop hun vrijspraak of veroordeling rust, eerder dan de rechtvaardiging of veroordeling zelf. De basis van hun vrijspraak (rechtvaardiging) is alleen Gods genade die door deze genade leidt tot barmhartigheid bewijzen aan “de broeders van Christus” (andere christenen) (Matteüs 12:50; Hebrëen 2:11-12) (Matteüs 25:34-40). De basis van hun veroordeling is dat zij geen barmhartigheid aan christenen hebben bewezen (Matteüs 25:41-45).

D. DE Vernietigingstheorie

1. De vernietigingstheorie is niet Bijbels.

(1) De vernietigingstheorie (Engels: annihilation).²

De vernietigingstheorie leert dat het lichaam en de geest (ziel) van de mens bij het sterven volkomen vernietigd worden (dat wil zeggen, “ophouden te bestaan”)! Het lichaam en de geest (ziel) van de gestorvenen dalen neer in het graf in een toestand waarin ze helemaal niet meer zullen blijven bestaan! Bij de opstanding uit de dood is er geen sprake van een weer bewust worden (zoals bij de zielslaap theorie), maar van een volledige nieuwe schepping van een nieuw lichaam en een nieuwe geest (ziel)!

De vernietigingstheorie leert dat de goddeloze mensen na de dood helemaal niet meer bestaan en dat de hel (een plaats van pijniging) daarom ook niet bestaat! De goddeloze mensen worden eenvoudig vernietigd (hun bestaan wordt uitgewist)!

De vernietigingstheorie leert ook dat de rechtvaardige mensen na hun dood helemaal niet meer bestaan en dat daarom ook de tussentoestand tussen de dood en de opstanding niet bestaat! Bij de opstanding uit de dood worden alleen voor rechtvaardige mensen een volkomen nieuw lichaam en volkomen nieuwe geest (ziel) geschapen!

Zij leren dat God alle mensen sterfelijk geschapen heeft, maar dat zij onsterfelijkheid kunnen ontvangen wanneer zij gehoorzaam worden. Bij de zondeval blijft de mens sterfelijk. God maakt de mensen die zich bekeren onsterfelijk, maar vernietigt de mensen die zich niet bekeren.

De Bijbel echter leert dat God alle mensen onsterfelijk geschapen heeft en dat zij deze onsterfelijkheid verloren hadden toen zij ongehoorzaam werden. Bij de zondeval heeft God deze onsterfelijkheid van de mens weggenomen. Mensen die zich tot God bekeren, ontvangen het eeuwige leven, maar mensen die zich niet bekeren ontvangen de eeuwige straf (Matteüs 25:46) wat iets anders is dan eeuwige vernietiging.

(2) De vernietigingstheorie.

Zij leggen het woord “*vernietiging*” uit als een totale vernietiging van het bewustzijn of zelfs van het hele bestaan. Volgens sommige aanhangers van de vernietigingstheorie worden de goddeloze mensen vernietigd nadat zij een bepaalde tijd voor hun zonden geboet hebben. Volgens andere aanhangers van de vernietigingstheorie worden de goddeloze mensen meteen na hun sterven vernietigd. Zij baseren hun theorie op:

- het feit dat *God* alleen onsterfelijk is
- dat *gelovigen* het eeuwige leven ontvangen
- en dat *ongelovigen* vernietigd worden, dat wil zeggen, ophouden te bestaan.

2. Bijbelse argumenten tegen de vernietigingstheorie.

(1) God is voor eeuwig onsterfelijk, maar christenen ontvangen onsterfelijkheid.

- God bezit onsterfelijkheid. Volgens 1 Timoteüs 6:16 is God “alleen onsterfelijk”, dat wil zeggen, God alleen bezit onsterfelijkheid vanaf alle eeuwigheid. God kan niet sterven!
- God schiep de mens onsterfelijk. De eerste mensen, Adam en Eva, werden onsterfelijk geschapen. Zij werden naar het beeld van God geschapen (Genesis 1:27), en deze volmaakte toestand sluit ontbinding en sterfelijkheid uit. Bij de schepping “zette God de eeuwigheid in het hart van de mens” (Prediker 3:11). De eerste mensen werden onsterfelijk geschapen naar lichaam en geest (ziel). Het was Gods bedoeling dat mensen voor eeuwig in Zijn tegenwoordigheid zouden leven! Maar Adam en Eva bezaten geen onsterfelijkheid in de zin dat zij niet konden sterven. Als zij ongehoorzaam aan God zouden worden, zouden zij hun onsterfelijkheid verliezen en sterven (Genesis 2:15-17). Genesis 3 vertelt hoe zij inderdaad het slachtoffer van de dood zijn geworden.
- Bij de opstanding zullen christenen onsterfelijkheid ontvangen. Bij de opstanding zal het sterfelijke lichaam *onsterfelijk* opstaan (1 Korintiërs 15:42,50). Dit betekent dat de sterfelijke mens tijdens de opstanding *onsterfelijkheid* ontvangt. Dan kunnen christenen niet meer sterven en zullen zij nooit meer sterven! In de Bijbel worden alleen christenen “onsterfelijk” genoemd, omdat alleen zij het eeuwige leven hebben en omdat zij bestemd

² Annihilatie theorie (ook bekend als vernietigingstheorie) is een geloof van de Zevende dag Adventisten en de Jehova Getuigen. Bij het Laatste Oordeel worden mensen die niet verlost zijn volkomen vernietigd en ondergaan niet het eeuwige verderf. Zij zijn gekant tegen een geloof in de hel. Degenen die met hun vrije wil de verlossing verwerpen, worden totaal vernietigd. Jehova Getuigen geloven dat er geen straf na de dood is, omdat de dode ongelovigen ophouden te bestaan.

zijn God voor eeuwig in geest (ziel) en lichaam te verheerlijken. Christenen beërven een eindeloos en absoluut volmaakt leven met eeuwig zegen in de tegenwoordigheid van God.

(2) De geest (ziel) zal de dood absoluut zeker overleven.

In Exodus 3:6 zei God tegen Mozes, “Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob.” Volgens Jezus is “God niet een God van doden, maar van levenden” (Matteüs 22:32). Toen Abraham, Izak en Jakob stierven, *hielden zij niet op te bestaan*. Hoewel hun lichamen in graven liggen en bestemd zijn eenmaal uit de dood op te staan, bestaan hun geesten (zielen) en zijn deze heel levend! God is de God, niet van niet-bestaande geesten (zielen), maar van bestaande en levende geesten (zielen)! Dus, bij het sterven houdt een mens niet op om te bestaan, maar overleeft hij zijn lichamelijke dood door in zijn geest voort te bestaan!

(3) Het lichaam zal absoluut zeker in het toekomstige bestaan delen.

Volgens Genesis 3:19 vergaat bij het sterven het lichaam tot *stof* (zie Handelingen 2:29-31). Maar “stof” is niet hetzelfde als “het niet-bestaande”! Johannes 5:28-29, Handelingen 24:15 en Openbaring 20:12-15 leren duidelijk dat bij de wederkomst van Christus, *de lichamen* (die tot stof geworden zijn) *niet weer opnieuw geschapen worden, maar uit het stof zullen opstaan!* De lichamen van zowel de rechtvaardige als de onrechtvaardige mensen zullen uit de dood opstaan.

Er is niets in de Bijbel dat suggereert dat de rechtvaardige mensen en de goddeloze mensen niet tegelijk uit de dood zullen opstaan! De Bijbel leert slechts één algemene opstanding uit de doden bij de wederkomst van Jezus Christus!

1 Korintiërs 15:35-42 en Filippenzen 3:21 leren dat alles wat voorheen tot hun sterfelijke lichamen behoorde, veranderd zal worden, zodat hun opstandinglichamen gelijkvormig zullen zijn aan het verheerlijkte opstandinglichaam van Jezus Christus! De opstanding is dus niet een schepping van een volledig nieuw lichaam voor mensen, maar een heerlijke transformatie van hun oorspronkelijke sterfelijke lichaam! Zo blijven mensen ook herkenbaar evenals de opgestane Heere Jezus Christus (Johannes 20:24-29).

Matteüs 25:46 leert duidelijk dat na de laatste opstandingdag, zowel de rechtvaardige mensen als de onrechtvaardige mensen voor eeuwig zullen voortbestaan! Dus, bij het sterven houdt de menselijke geest (ziel) niet op om te bestaan. Ook na de opstanding uit de dood en de laatste oordeelsdag houdt het menselijk lichaam niet op om te bestaan!

(4) Onsterfelijkheid of het voortbestaan is niet hetzelfde als het eeuwige leven.

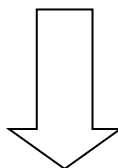
Het eeuwige leven is inderdaad een gave van God, die Hij alleen aan de rechtvaardige mensen geeft, dat wil zeggen, aan mensen die in Jezus Christus geloven. Maar als de onrechtvaardige mensen niet het eeuwige leven ontvangen, betekent het nog niet dat zij ophouden te bestaan.

Volgens Johannes 5:28-29 en Handelingen 24:15 zullen de lichamen van christenen en niet-christenen *tegelijk* uit de dood opstaan. En volgens Matteüs 25:46 zullen alleen christenen *het eeuwige leven* ontvangen, terwijl niet-christenen *de eeuwige straf* zullen ondergaan. De Bijbel leert duidelijk dat niemand ophoudt te bestaan! Zowel de rechtvaardige als de onrechtvaardige mensen zullen eeuwig blijven bestaan. De rechtvaardige mensen zullen het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van God genieten, maar de onrechtvaardige mensen zullen de eeuwige straf in de afwezigheid van God moeten ondergaan (Matteüs 25:46; 2 Tessalonicenzen 1:9).

(5) Het woord “verderf” is niet hetzelfde als ophouden te bestaan.

De woorden “dood”, “verderf” en “verloren gaan” met betrekking tot mensen betekenen in de Bijbel niet “ophouden te bestaan”. Volgens 1 Korintiërs 5:5 kan de uitdrukking “verderf van het vlees” niet betekenen dat de mens ophoudt te bestaan. Het betekent “straf” door “het verderf” van zijn lichaam. Het zegt, “Deze man over te geven aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden zal worden op de dag van de Heere Jezus Christus.” De Gemeente (Kerk) levert de zondaar over aan het “verderf” van zijn zondige natuur, bijvoorbeeld door ernstige ziekten of door lijden, in de hoop dat zijn geest (ziel) bewaard blijft voor de laatste oordeelsdag. De satan kan alleen ernstige schade of straf aanrichten vanwege de zondige natuur van de mens. Maar alleen Christus kan de zondige natuur van de mens volkomen doen ophouden door Zijn werk van verlossing!

Volgens 2 Tessalonicenzen 1:8-9 is “verderf” bij het laatste oordeel precies het tegenovergestelde van “ophouden te bestaan”. Bij het laatste oordeel zullen de onrechtvaardige mensen gestraft worden met “het eeuwige verderf” of de eeuwigdurende straf. Zij zullen eeuwigdurend bestaan weg van de zorgende tegenwoordigheid van God en de majestueuze heerlijkheid van Zijn macht. De wraak of bestraffing die God uitoefent (vers 8) is dat deze mensen verwijderd worden van de ervaring van Gods liefde, barmhartigheid en zorg. Zij worden verbannen uit het aanschouwen en bewonderen van de heerlijke majesteit van Jezus Christus. Volgens Openbaring 20:10 en 21:8, betekent “de tweede dood” dat deze mensen in een plaats geworpen worden waar zij dag en nacht voor alle eeuwigheid met brandende zwavel gepijnigd worden.

E. DE TWEDE KANS THEORIE

1. De tweede kans theorie is niet Bijbels.

(1) De tweede kans theorie leert dat verlossing door Christus ook na de dood van een mens mogelijk is.

De aanhangers van deze theorie geloven dat bepaalde mensen na hun dood nog een kans krijgen om in Christus te geloven: namelijk,

- zij die nog nooit eerder een kans hebben gehad om het evangelie te horen
- of zij die nooit eerder de aanspraken van Jezus Christus goed hebben begrepen of overwogen
- of zij die als kind gestorven zijn.

Zij zeggen dat iemand die nooit een kans heeft gehad het evangelie te horen en te geloven niet tot de hel veroordeeld zal worden. Zij concluderen dat de eeuwige bestemming van de mens in de periode tussen de dood en de laatste oordeelsdag nog niet onherroepelijk vast ligt.

(2) Zij baseren hun theorie op een humanistisch begrip van Gods liefde en gerechtigheid.

Zij verwijzen naar Bijbelgedeelten als:

- Johannes 3:18,36 die volgens hen leren *dat alleen een doelbewust ongelofde grond voor de verdoemenis is.*
- Volgens hen leren 1 Petrus 3:19 en 4:6 dat Jezus Christus in de periode tussen Zijn dood en Zijn opstanding het evangelie heeft verkondigd aan de geesten in de gevangenis, die zij vereenzelvigen met Hades of de onderwereld.
- Volgens hen leren Bijbelgedeelten als 2 Korintiërs 5:10 en Openbaring 20:11-15 dat *de bestemmingen van mensen pas bepaald worden op de laatste oordeelsdag.*

2. Bijbelse argumenten tegen de tweede kans theorie.

(1) De eeuwige bestemming van een mens wordt bepaald door zijn geloof en zijn leven als gelovige terwijl hij nog op deze aarde leeft!

Het geloof en de werken van een mens die hij doet in zijn lichaam op deze aarde bepalen zijn eeuwige bestemming. De gebeurtenissen in de tussentoestand tussen zijn dood en zijn opstanding hebben daar geen enkele invloed op.

Johannes 3:18-21,36 leert dat de eeuwige bestemming van mensen afhangt van hun relatie tot Jezus Christus tijdens hun leven op deze aarde. In Johannes 3 gaat het over wat mensen met Jezus Christus doen in deze tegenwoordige wereld. De mensen die niet in Hem geloven zijn al veroordeeld (verdoemd)! Mensen die Hem verwerpen zullen het eeuwige leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hen rusten!

De eeuwige bestemming van een mens wordt bepaald door hoe hij op deze tegenwoordige aarde geleefd heeft. In Matteüs 7:22-23, 10:32-33 en 25:31-46 leert Jezus duidelijk dat het doen van Gods wil, Jezus erkennen (belijden) voor de mensen op deze aarde en het doen van barmhartige werken de eeuwige bestemming van mensen bepalen! Natuurlijk worden mensen niet door hun goede werken gerechtvaardigd (verlost), maar door het doen van Gods wil. En de wil van God is dat mensen geloven in Jezus Christus als hun enige Verlosser en Heer (Johannes 6:29). Hun werken zullen aantonen of hun geloof oprecht is of niet (Jakobus 2:14-22). Op de laatste oordeelsdag zal de aanbeveling en beloning van Jezus Christus of Zijn veroordeling en straf afhangen van wat een mens gedaan heeft met de vermogens en gelegenheden die aan hem waren toevertrouwd hier op deze aarde (Matteüs 25:21,30; 2 Korintiërs 5:10; Openbaring 20:11-15). Bij het laatste oordeel krijgt niemand een tweede kans om in Jezus Christus te geloven, maar wordt zijn eeuwige bestemming in het openbaar aangekondigd! De eeuwige bestemming van een mens wordt alleen bepaald door zijn geloof en zijn leven als gelovige terwijl hij nog op deze tegenwoordige aarde leeft!

(2) De eeuwige staat (positie) van een gestorven mens ligt al vast.

Jezus leert dat God de goddeloze of onrechtvaardige mens meteen bij zijn sterven veroordeelt en straft (Lukas 16:19-23). De apostel Petrus leert dat God de (verdoemde) onrechtvaardige mensen bewaart tot de dag van het oordeel om gestraft te worden. Zij worden vastgehouden of bewaard voor een definitief doel en voor een definitieve periode. Na hun lichamelijke dood worden zij gestraft en lijden zij tot de laatste oordeelsdag (2 Petrus 2:9). Na de laatste oordeelsdag wordt hun lijden alleen maar erger. Dan zullen zij lijden onder de bijkomende schande wanneer God hun verdoemenis in het openbaar afkondigt voor alle mensen die ooit geleefd hebben. Dan zullen zij de pijnigingen van de hel niet alleen in hun geest (ziel) ervaren, maar ook in hun lichaam (Matteüs 10:28; 25:41,46)! Dan zullen zij de eeuwigdurende liefde en zorg van God moeten missen (2 Tessalonicenzen 1:8-10). Voor deze mensen wordt “de diepste duisternis tot in eeuwigheid bewaard” (Judas 7-13).

(3) De tweede kans theorie is dikwijls een reden om het evangelie niet te verkondigen.

De tweede kans theorie berooft de verkondiging van het evangelie van alle urgentie! Het evangelie moet nu verkondigd worden zodat mensen nu de gelegenheid krijgen te geloven (Markus 16:15-16). Het evangelie moet voor de wederkomst van Christus in de hele wereld verkondigd worden tot een getuigenis voor alle volken (Matteüs 24:14)!

(4) Het evangelie zal beslist niet verkondigd worden aan mensen die al gestorven zijn!

De twee Bijbelgedeelten 1 Petrus 3:18-22 en 1 Petrus 4:1-6 gaan niet over hetzelfde onderwerp en mogen dus niet samen gebruikt worden om een tweede kans theorie te construeren! Geen van beide Bijbelgedeelten gaat over de

verkondiging van *het evangelie* aan gestorven mensen. Omdat deze twee Bijbelgedeelten dikwijls misbruikt worden om de tweede kans theorie te bewijzen, worden zij nu in detail uitgelegd.

3. De tweede kans theorie wordt gebaseerd op een onjuiste uitleg van 1 Petrus 3:18-22 en 1 Petrus 4:1-6.

(1) De verkondiging aan mensen in Hades.

Volgens de tweede kans theorie zegt 1 Petrus 3:18-22 dat de geest (ziel) van Jezus Christus tussen Zijn dood en Zijn opstanding *neerdaalde naar de gevangenis* die zij uitleggen als de onderwereld (Hades), *de verblijfplaats van de geesten van mensen die vóór de eerste komst van Christus gestorven waren.*

(2) De verkondiging van het evangelie.

Volgens de tweede kans theorie zegt 1 Petrus 4:1-6 dat Jezus Christus het evangelie verkondigd heeft aan de geesten van mensen in Hades *z nadat zij gestorven zijn* ten einde hen een tweede kans te geven om behouden te worden.

(3) De juiste uitleg.

1 Petrus 3:18-22 spreekt niet over het neerdalen van Jezus Christus naar de onderwereld, maar over *het triomfantelijke opstijgen van Jezus Christus naar de hemel (Zijn hemelvaart)*! Het spreekt niet over de verkondiging van het evangelie, maar over *de verkondiging van Zijn finale triomf aan alle ongehoorzame mensen.*

1 Petrus 4:1-6 spreekt niet over de verkondiging van het evangelie aan gestorven mensen, maar over *de verkondiging van het evangelie aan mensen toen zij nog op de aarde leefden.*

Daarom is de tweede kans theorie een valse leerstelling!

4. De juiste uitleg van 1 Petrus 3:18-22.

De grote gebeurtenis die in 1 Petrus 3:18-22 beschreven wordt, is de hemelvaart van Jezus Christus. De hemelvaart zelf van Jezus Christus is de verkondiging van Zijn overwinning over allen en alles in het universum!

(1) Vers 18 spreekt over het verzoeningswerk van Jezus Christus door Zijn dood en Zijn opstanding.

Toen Jezus Christus stierf, stierf alleen Zijn zwakke menselijke natuur. Hij werd “gedood naar het vlees” betekend dat Hij stierf toen Hij nog Zijn zwakke sterflijke natuur bezat, belast met de zonden van de wereld (Romeinen 1:3). Door Zijn dood legde Jezus Christus Zijn zwakke menselijke natuur af en verbrak Hij elke band met de zonde en de dood. Bij Zijn sterven heeft Hij Zijn menselijke geest toevertrouwd in de handen van Zijn hemelse Vader (Lukas 23:46). Dus, toen Jezus stierf, werd Zijn lichaam in de graftombe gelegd en was Zijn menselijke geest in de tegenwoordigheid van God. Nergens in de Bijbel lezen we dat de menselijke geest van Jezus neerdaalde naar de Hades, uitgelegd als de onderwereld of de hel!

Toen Jezus Christus uit de dood opstond, stond alleen Zijn menselijke natuur uit de dood op. Hij werd “door de Geest levend gemaakt” betekend dat Zijn menselijke lichaam door de Heilige Geest (Zijn goddelijke natuur)(Johannes 10:17-18) uit de dood opstond.

Na Zijn opstanding was Zijn menselijke lichaam *een verheerlijkt en volledig door de Heilige Geest beheerst lichaam* (Romeinen 1:4; Kolossenzen 2:9)! Vanaf dat moment leefde Jezus Christus naar Zijn menselijke natuur niet langer in de zwakheid van de menselijke natuur, maar in de kracht van de Heilige Geest. Vanaf dat moment zette Gods onvergelykbare grote kracht Jezus Christus aan Gods rechterhand boven alle machten in het universum (Matteüs 28:18; 1 Korintiërs 15:25; Efeziërs 1:20-23; Filippenzen 2:9-11; Openbaring 1:5).

(2) Vers 19-20 spreekt over “het gaan” en “de verkondiging” van Christus.

“Het gaan” van Christus was niet een gaan vóór, maar een gaan ná de opstanding van Christus. Jezus Christus stond door de kracht van de Heilige Geest op uit de dood. En in deze toestand van de opstanding ging Hij ergens heen en verkondigde Hij iets!

Volgens vers 18-19, was dit “gaan” van Jezus niet een gaan tussen de dood en de opstanding van Jezus! *Het was niet een gaan in de menselijke geest van Jezus vóór Zijn opstanding, maar een gaan in het verheerlijkte opstandinglichaam van Jezus ná Zijn opstanding!*

“Het gaan” van Christus was niet een gaan naar beneden, maar een gaan naar omhoog. Vers 22 zegt dat Jezus niet naar beneden ging naar de onderwereld van de geesten van gestorven mensen, maar omhoog naar de hemel aan de rechterhand van God!

In Johannes 12:32 wordt de opstanding, de hemelvaart en de troonsbestijging van Jezus beschouwd als “*een verhoging tot God*”. In Openbaring 12:5 wordt het beschouwd als “*een wegrukken naar God en Zijn troon*”. En in 1 Petrus 3:19-22 wordt het beschouwd als “*een heengaan naar de rechterhand van God in de hemel*”!

“De verkondiging” van Christus was niet een verkondiging van het evangelie, maar een verkondiging van Zijn triomf. Het oorspronkelijke woord in vers 19 betekent eenvoudig “verkondiging” of “proclamatie”. Maar wat was de inhoud van deze verkondiging? In de oorspronkelijke tekst horen de woorden: “het gaan” en “de verkondiging” bij elkaar. “Door (omhoog na de hemel) te gaan” (Grieks: deelwoord) “verkondigde/proclameerde” (hoofdwerkwoord) Jezus Christus iets aan de geesten van mensen die eerder gestorven zijn en ergens gevangen zitten. Zijn triomfantelijke

“gaan” naar de hemel (Zijn hemelvaart na Zijn dood en opstanding) was zelf “de verkondiging” of “proclamatie” van Zijn finale overwinning. Vers 19 spreekt dus helemaal niet over de verkondiging van het evangelie, maar over de verkondiging of proclamatie van Zijn triomfantelijke hemelvaart als Zijn finale triomf over alles en allen!

“Het gaan” van Christus was een verkondiging gericht aan alle zorgeloze en ongehoorzame wezens. Vers 19-20 zegt dat deze proclameren van Zijn triomf vooral gericht werd tot “de geesten in de gevangenis die God ongehoorzaam waren in de tijd van Noach toen de ark gebouwd werd.” Wie zijn deze geesten in de gevangenis die God ongehoorzaam waren? Zij zijn de geesten zonder lichamen van de mensen die omkwamen tijdens de vloed en in de hel gevangen gehouden worden. Genesis 6:5 zegt dat zij een slechte generatie waren en 2 Petrus 2:5 zegt dat Noach een prediker van gerechtigheid was. Noach nam God op Zijn Woord en bouwde een ark, maar deze goddeloze mensen hebben zijn prediking veracht en zijn waarschuwing over de komende vloed verworpen. Zij geloofden zijn prediking niet en veronachtzaamden zijn bouwen van de ark dat een zichtbare herinnering was van hun komende vernietiging. Zij bleven ongehoorzaam tegenover Gods waarschuwing en verzetten zich tegen Gods geduld gedurende ongeveer honderd jaar (1 Petrus 3:20; Genesis 5:32; 6:3; 7:6). Maar toen de vloed kwam, werd het geloof (en de gehoorzaamheid) van Noach in het gelijk gesteld en het ongelooft (en de ongehoorzaamheid) van deze goddeloze generatie veroordeeld (Hebreeën 11:6).

Volgens Matteüs 24:37-39 leerde Jezus Zelf dat “de mensen in de dagen van Noach” *een symbool zijn van alle zorgeloze en ongehoorzame mensen in de wereld!* Daarom is de triomfantelijke hemelvaart van Jezus Christus een “verkondiging” (proclamatie) van de triomf van Jezus Christus over alle zorgeloze, ongehoorzame en goddeloze mensen, ongeacht of zij vóór of ná de eerste komst van Jezus leefden.

Het is tegelijk een waarschuwing aan alle mensen om zich te bekeren! Uit andere Bijbelgedeelten weten wij dat de dood, opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Jezus Christus de verkondiging (proclamatie) van Zijn overwinning (triomf) is over alle boze geestelijke machten (Efeziërs 1:20-22), als de satan en zijn demonen (Johannes 12:31-32; Openbaring 12:5-9; 20:1,3,7), de onreine geesten (gevallen engelen) (Lukas 8:31; Kolossenzen 2:15; 2 Petrus 2:4; Judas 6; Openbaring 9:1) en alle goddeloze regeringen in de wereld (Psalm 2:8-12)! De hemelvaart van Jezus Christus is de verkondiging van Zijn totale triomf!

(3) Vers 21-22 spreekt over de opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Jezus Christus.

De triomftocht van een terugkerende Romeinse generaal in Rome, waarbij zijn gevangenen vastgeketend aan zijn strijdswagen hem volgden, is *een symbool* voor de triomftocht van Jezus Christus in Zijn hemelvaart, waarbij Zijn gevangenen Hem volgen.

Volgens 2 Korintiërs 2:14 en Efeziërs 4:8 voert Jezus Christus alle christenen in de geschiedenis mee in Zijn triomftocht. Hij heeft hen overwonnen door Zijn liefde en genade die in het evangelie verkondigd wordt. Jezus Christus is eerst uit de hemel neergedaald naar de laagste plaats op de aarde (dat wil zeggen, Hij nam de zwakke en sterfelijke menselijke natuur aan) om God te openbaren en verzoening voor zonden te doen. Daarna is Hij in Zijn verheerlijkte menselijke natuur opgevaren van de aarde naar de hoogste plaats in de hemel om alles tot volheid te brengen (Filippenzen 2:6-11; Efeziërs 1:10). “Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen. Wat betekent dit: Hij is opgevaren, anders dan dat Hij ook nedergedaald is naar de lagere, aardse gewesten? Hij, die nedergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen, om alles tot volheid te brengen” (Efeziërs 4:8-10, NBG). De triomftocht symboliseert dat Jezus Christus de zonde en de dood door Zijn kruisiging en opstanding heeft overwonnen. In Zijn triomfantelijke hemelvaart toont Hij alle christenen die Hij met de macht van Zijn barmhartigheid en genade overwonnen heeft, aan het koninkrijk van de wereld!

Volgens Kolossenzen 2:15 voert Jezus Christus alle overwonnen boze machten in de geschiedenis mee in Zijn triomftocht. De triomftocht symboliseert dat Jezus Christus de machten van de duisternis door Zijn kruisiging en opstanding heeft overwonnen en toont hen aan alle koninkrijken in de wereld.

Volgens 1 Petrus 3:21-22 zijn alle goede engelen en alle boze geesten in het universum en alle regeringen op de aarde vrijwillig of onvrijwillig aan Jezus Christus onderworpen! Jezus Christus is “de Koning van alle koningen en Heer van alle heren” (Matteüs 28:18; Efeziërs 1:20-23; Openbaring 17:14).

Volgens 1 Korintiërs 15:25 en Filippenzen 2:10-11 moeten allen die zich niet aan de triomf van de genade van Jezus Christus onderwerpen zich eenmaal aan de triomf van het oordeel van Jezus Christus onderwerpen (Johannes 5:22)!

5. De juiste uitleg van 1 Petrus 4:1-6.

De gebeurtenis waarover 1 Petrus 4:1-6 spreekt is de verkondiging van het evangelie aan mensen toen zij nog leefden maar al gestorven waren toen Petrus zijn brief schreef. Het spreekt over de verkondiging van het evangelie aan mensen wanneer zij nog leven in hun lichamen op deze aarde, zodat zij verlost mogen worden en heilig kunnen leven terwijl zij nog in hun lichamen op deze aarde leven! Het spreekt over de noodzaak om nu geestelijk in je lichaam te leven ondanks het feit dat je lichaam in de toekomst zal sterven. 1 Petrus 4:6 zegt, “Want daartoe is aan de doden (mensen die destijds nog leefden, maar nu dood zijn) het evangelie verkondigd, opdat zij wel geoordeeld werden (geoordeeld konden worden door te sterven) naar de mens in het vlees, maar ook zouden leven naar God in de geest.” Hun menselijke geest was al wedergeboren (zij leefden naar God in de geest), maar hun menselijke lichaam moest nog sterven (zij moesten nog geoordeeld worden naar de mens in het vlees).

(1) Vers 6 leert het doel voor de verkondiging van het evangelie.

Het werkelijke doel voor de verkondiging van het evangelie aan mensen heeft twee kanten: om hen te kunnen verlossen of om hen te kunnen oordelen! Vers 3 tot 5 zegt dat mensen die doorgaan in de zonde en immoraliteit te leven, veroordeeld zullen worden (zie 1 Johannes 3:6-9)! En verzen 1, 2 en 6 zeggen dat christenen die de rest van hun leven op de aarde voor God leven verlost zullen worden! Alle mensen, inclusief christenen, zullen in de toekomst “geoordeeld worden naar de mens met betrekking tot hun menselijke lichaam”. Dit betekent dat *hun vernederd lichaam al veroordeeld is om eenmaal te sterven*, zoals het met alle mensen op de aarde gebeurt (Hebreeën 9:27). Christenen moeten naar hun menselijke lichamen sterven, omdat “vlees en bloed het koninkrijk van God niet kan beërven” (1 Korintiërs 15:50).

Maar alle mensen die positief op de evangeliieverkondiging reageren zullen “leven naar God met betrekking tot hun menselijke geest”. Dit betekent dat christenen *met hun wedergeboren (en vernieuwde) menselijke geest zullen leven voor God* en Hem zullen dienen en aanbidden ondanks het feit dat hun lichamen in de vervolgingen of aan de andere kant zullen sterven. Met hun innerlijke wezen verblijden zij zich in Gods Woord en Gods wegen (Johannes 4:23-24; Romeinen 7:22,25). Kortom, alle oprechte christenen zullen heilige levens leiden!

“Het evangelie werd aan de doden verkondigd.” Dit betekent dat mensen die het evangelie gedurende hun leven gehoord en geloofd hebben, ondertussen in de vervolgingen of op een natuurlijke wijze gestorven zijn en al dood waren toen de apostel Petrus deze brief schreef. Het feit dat zij in Jezus Christus geloofden toen zij nog leefden heeft hen niet voor de lichamelijke dood bewaard. Maar het heeft hen wel bewaard voor de zonde en de eeuwige dood (de hel) en heeft hen instaat gesteld een heilig leven te leven te midden van vervolgingen!

(2) Vers 6 leert niet de tweede kans theorie en kan dat ook niet.

Vers 6 kan niet betekenen dat het evangelie aan de geesten van al gestorven mensen in de onderwereld of de hel verkondigd wordt, omdat deze geesten geen lichamen meer hadden die konden sterven! Daarom is de enige mogelijke uitleg van dit vers dat het evangelie aan mensen verkondigd werd voordat zij “naar de mens geoordeeld werden te sterven”, dat wil zeggen voordat zij stierven! Dit vers kan niet betekenen dat het evangelie verkondigd werd aan mensen nadat zij al gestorven waren, d.w.z. aan de geesten van mensen die al gestorven waren, omdat deze geesten geen lichamen meer hadden die veroordeeld konden worden om te sterven nadat het evangelie aan hen verkondigd werd!

Conclusie. Vers 6 leert helemaal niet dat het evangelie verkondigd wordt aan de geesten van gestorven mensen in de onderwereld of de hel.

Samenvatting. Er is geen bewijs in de Bijbel dat mensen een tweede kans krijgen om het evangelie te horen of om gered te worden na hun lichamelijke dood. Het evangelie wordt alleen verkondigd aan mensen die op de aarde leven. Hun eeuwige bestemming wordt bepaald door hun geloof of ongeloof gedurende de tijd dat zij op aarde leven. Daarom:

“Beroem u niet op de dag van morgen,
want u weet niet wat een dag kan baren” (Spreuken 27:1)

“De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen;
bekeer u en geloof het Evangelie” (Markus 1:15)!

“Nu is het de tijd van het welbehagen,
zie, nu is het de dag van het heil (2 Korintiërs 6:2).